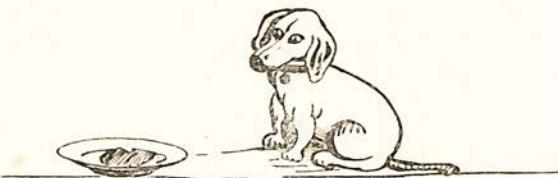

размишлявамъ, а да пазя пражолата. Но, братко, и кучета има лоши и невъзпитани, но като тая пражола невъзпитано същество не съмъ сръщалъ. Знаешъ ли какво направи? Взе, че се втурна между зъбите ми, хемъ откъмъ най-тлъстото място. Страшно се ядосахъ. Просто не знаехъ какво да правя отъ ядъ. Тогава си спомнихъ едно нѣщо: Веднажъ господаръ уби Марко каторака, защото правилъ нѣкои лоши работи и билъ невъзпитанъ. Добрѣ, щомъ е така, защо и азъ да не убия пражолата? Таки-
ва нахални сж-
щества по-до-
брѣ да не жив-
еятъ! И като
си помислихъ
това нѣщо, азъ
хруснахъ и от-

къснахъ късче. И понеже бѣхъ много ядосанъ, слѣдъ първото късче азъ вече не можахъ да се спря и въ нѣколко минути пражолата изчезна за винаги. Тогава, приятелю, дойде моето нещастие. Яви се господарката ми и тый се разкрѣка, че прозорците на кухнята се разтрепериха. Та като ме хвана, като ме дръпна до празната чиния, че бой, бой, бой, кѣкъвто не съмъ сънувалъ откакъ съмъ се родилъ.

— Гиди невъзпитано куче, — викаше тя и налагаше.

— Какъ?! Невъзпитано? — извикахъ азъ ядосанъ, защото виждахъ, че господарката ми бѣше много несправедлива къмъ мене. — Ами пражолата възпитана ли бѣше, като се пъхна най-безочливо въ устата ми? — Но нали господарката не ми разбира отъ езика, продължи да ме налага.

Отъ това, че сега съмъ при тебе и ти разказвамъ тая история, ти вече разбирашъ, че успѣшно съмъ се измъкналъ отъ рѣцѣтѣ й, но моля ти се я ме попипай по гърба, да видишъ дали ребрата ми сѫ на мястото си!